

A nyomozás iratait a bűnjelekkel együtt a következő
v á d í r a t t a l

küldöm át:

a szabadlábban lévő

I. F o n g r á c z M i k l ó s 35 éves, alapi szü-
letésű, nősz, vegyész foglalkozású, budapesti /XIV. Gyarmat u. 43/a:5

II. K a l m á r G y u l a, 24 éves, budapesti szüle-
tésű, nőtlen, tisztviselő, /XIV. Arzsebet kitályné ut. 78:/ budapesti la-
kókat az 1930. évi XXXVII. tc. 3. §.-ának 1. pontjában ütköző a minősülő
kábitószerekkel elkövetett vétség.

III. Szilassy Lászlóné szü.: Dominici Mária, 39 éves,
petrozsóni születésű, színésznő, XIV. Máskai László u. 78 számú budapesti
lakost pedig a fent megjelölt cselekménynek a Btk. 68 §.-a szerinti ki-
sérlete miatt azzal vádolom, hogy Budapesten

1946. évi április havában közelebbről meg nem hatá-
rozható napon - Fongrácz Miklós a készletében lévő cocainból 190 fiolát
értékesítés céljából átadott Kalmár Gyulának.

Kalmár Gyula pedig a cocaint terjesztés céljából
átvette, amely cselekményekkel cocaint, tehát a magyar belügyminiszter-
nek kihirdetett rendelete szerint káros mérgezésre alkalmas kábitó-
szert terjesztettek.

Szilassy Lászlóné pedig ugyanezen mérgek terjesztés
terjesztését megkísérelte, azon okból kifolyólag azonban, hogy abban a
rendőrség közbelépése megakadályozta, azt be nem fejezhette.

A vád tekintetében a fő tárgyalásra az Mt. 17. §.-ának
4. pontja értelmében a budapesti büntető törvényszék illetékes.

A megidézendő tanúk és a beszerzendő bizonyítékok
jegyzékét vádiraton végén közlöm.

A n d o k o k:

A nyomozás anyagából az álsapientó meg, hogy Fong-
rácz Miklós vegyész még a hadifogságának tartama alatt nagyobb - állítólag
333 fiola - cocainnak jutott a birtokába.

Hadifogságából hazatérve ennek az értékesítéséhez
látott s ebbe a munkájába bevonta Kalmár Gyula II. rendű gyamsítottat
is, akinek terjesztés céljából 190 fiola cocaint adott át.

Kalmár Gyula ajánlatára bekapcsolódott a terjesz-
tésbe Szilassy Lászlóné is, akinél Kalmár Gyula rendőr nyomozó hadnagy
jelentkezett vevőként, azonban az áru eladása azon okból kifolyólag,
hogy nevezett nyomozó kilétét felfedte, nem került sor.

Az ekként elkövetett cselekmény a vádiraton indit-
ván a részében meghatározott /az 1930. évi XXXVII. tc. 3 §. 1. pontjában írt/
kábitószerekkel elkövetett vétséget valósítja meg.

A gyamsítottak nem tagadták, hogy az említett cocain
nemesség kezükben volt, s hogy azt egymásnak átadták, illetve terjeszteni
megkísérelték.

Mintán beismerésük a bűnösségüket megállapító bírói
ítélet meghozatalára kellő ténybeli alappal bír, a vádemelés indokolt.

Budapesten, 1947. évi október hó 16. napján.

Dr. F a r á d y sk. államügyész.

A kiadmány hitelével:

S. hiv. tisztviselő.

B. III. 13043

194

szám.

A beadványokban
örre a száma kell hivatkozni.

A budapesti büntető törvényszék.

Idézés bíróságban.

Ez az idézés
a megjelenéskor fel kell mutatni.

Idézés a bíróságban a tárgyalásról a bíróság által megküldött iratok alapján.

194 évi február 13. napján délután 3 óráig a bíróság által megküldött iratok alapján a tárgyalásról a bíróság által megküldött iratok alapján.

194 évi február 13. napján délután 3 óráig a bíróság által megküldött iratok alapján a tárgyalásról a bíróság által megküldött iratok alapján.

szám alatt olvasható jogkövetkezményre, megidézem.

A vádlott védőt választhat vagy az eljáró bíróságnal védő kirendelését kérheti.

Budapest, 1941. évi február 13. napján.

Dr. Szabó György

Címzett: Magyar Köztársaság

133.

Egységes idezőjelel folytatására a vádlott, védő, tanú, szakértő, sértett, magánvádló és magánvádló részére (Bp. 286. §)
Váci országos büntetőtörvényszék könyvtárában.

Dr. Szabó György

1945 NOV. 27.

A budapesti törvényszéktől.

2.P.33470
-----/13 sz.
1944.

V é g z é s .

A budapesti törvényszék dr. Kepes Andor ügyvéd által képviselt Szabó László Ernő színész bpesti Ezredes ut 13. lakos felperesnek dr. Kállay László bpesti ügyvéd által nem képviselt férje sz. Szabó László Ernőné sz. Dominica Margit budapesti lakos alperes ellen házasságuk felbontása iránt az 1944 évi március hé 22 napján 2. P.23470/1944 szám alatt megindított perét a Pp. 672 §-a alapján megszünteti és felperest arra kötelezi, hogy alperesnek ügyvédje kezéhez 8 nap alatt 1 0.500 P. perköltiséget megfizessen.

m e r t :

a felperes a mai napra kitűzött tárgyalásra szabályszerű idéztetése ellenére nem jelent meg.

A per megszüntetését kimondó végzés hatályát veszti ha a meg nem jelent felperes a végzés kézbesítésétől számított 15 napi záros határidő alatt új tárgyalási határnap kitűzését kéri.

Budapest, 1945. november 2.

dr. Selem Árpád s.k.tsz telnök.

A kiadmány hitelül :

[Handwritten signature]
s.h.t.

G.Zalayné

Budapesti

A

kir. törvényszék.

Feliratottan írtam.

194. 33470 9. szám.

194

A beadványokban erre a számra kell hivatkozni.

Ezt az idéző végzést a megjelenéskor fel kell mutatni.

Idéző végzés.

..... felperesnek
 ..... alperes ellen
 ..... iránt

indított perében a bíróság a szóbeli tárgyalásra tárgyalás folytatására határnapot tűz és felhívja a feleket, hogy
 194. évi ..... hó ..... napján délelőtt ..... órakor e bíróságnál
 (..... utca ..... házszám ..... emelet ..... ajtószám alatt)

jeljenek meg, mert ha a tárgyalási határnapon az alperes nem jelenik meg, a bíróság a megjelent felperes kérelmére az ügyben tárgyalni fog, ha pedig a telperes nem jelenik meg, vagy a megjelent felperes az ügy tárgyalását nem kívánja, a bíróság a pert végzéssel megszüntetnek fogja kimondani, kivéve ha a keresetet a megindításra szintén jogosított és az eljárásban résztvevő felek valamelyike magáévá teszi (1911 : I. t.-c. 672. §).

A kitűzött határnapra a bíróság .....

..... is megidézi, még pedig oly figyelmeztetéssel, hogy amennyiben meg nem jelen.....k, és elmaradás.....t alapos okkal ki nem menti....., a bíróság ő.....t az elmaradás.....al okozott költségben, valamint hatszáz pengőig terjedhető pénzbüntetésben fogja elmarasztalni. Ismételt meg nem jelenése esetében a megidézett a költségben és a pénzbüntetésben újra elmarasztalendő és elővezetethető.

Budapest, 194. évi ..... hó ..... napján.

Dr. Felon Árpád s. k. törvényszék. tanácselnök.

664

Határnap kitűzése személyállapotot tárgyaló perben a szóbeli tárgyalásra vagy folytatására (Pp. 662., 671., 696., 710. stb. §).

[Handwritten signature]

1944. október 27.

1.P.39381

A budapesti kir. törvényszék.

19 44 / 1 szám.

A beadványokban erre a számra kell hivatkozni.

Végzés.

dr. Folly József budapesti ügyvéd

által képviselt

Pp. 642
f. 380 P.
szemből
Szabó László Ernő budapesti II. Ezredes u. lakos, folyamodónak felesége ¹³ ~~Dominica Margit budapesti~~

lakos ellen a házassági életközösség visszaállítására kötelező bírói határozat kibocsátása iránt előterjesztett kérelme folytán a bíróság az 1911 : I. tc. 648. §-a alapján meghagyja ~~Dominica Margit budapesti~~

lakosnak, hogy ^{férjével} ~~feleségével~~ az 19 ³⁵ évi szeptember hó 17 napján a rákospalotai

Az életközösséget visszaállítani nem lehet, mert az állam anyakönyvvezető ~~egy ház felkésze~~
előtt kötött házasságon alapuló életközösséget a jelen végzés kézbesítésétől számított 30 napi határidő alatt állítsa vissza, mert ellenkező esetben a bíróság a folyamodó keresete következtében a házasság felbontása felől fog határozni.

Budapest, 19 ⁴⁴ évi október hó 27 napján.

dr. Winter Ernő s.k.kir.törvényszéki tanácselnök

G.Szabó

kiadvány hitelességül:

sh. tisztv.

660.

Házassági életközösség visszaállítására kötelezés az 1894 : XXXI. tc. 77. § a) pontja esetében (Pp. 648. §).

A váci bír. orsz. jegyzőkönyv-könyvtárában.

Dr. vitéz Fekete László kir. közjegyző Budapest, II. Margit krt 6. 1302/
1944. ügyszám. Tanusítvány. En dr. vitéz Fekete László budapesti kir.
közjegyző ezennel tanusítom az alábbi jegyzőkönyvben foglalt tények va-
lóságát. Jegyzőkönyv. Készítette vitéz dr. Fekete László kir. közjegyző
Budapesten az ezerkilencszáznegyvennegyedik /:1944:/ évi október hó 23.
/huszonharmadik/ napján az 1930. évi XXXIV. tc. 56. §-ában szabályozott
rénytanusítás tárgyában. Megjelent Szabó művésznéven Szilassy László Ernő
ur, színművész budapesti /II. Ezredes u. 13./ lakos kit személyesen is-
merek és előadja, hogy őt felesége született Dominicza Mária Magdolna őt
elhagyta és az elhagyásra valamint annak tartamára vonatkozó bizonyítékok
szolgáltatandó megkeres engem aziránt, hogy az általa evvégből előallított
két tanut hallgassam ki, őket vallomásukra eskessem meg s minderről számár
tanusítványt adjak. A megjelent tanukat miután személyazonosságuk igazolás
ra neveikre szóló okmányokat mutattak fel a Pp. 305. §-ban előírt figyelme-
tetés után egymás távollétében kihallgattam s ők a következőket vallották:
Földesi Eva színésznő, budapesti /III. Uszály utca 10/ lakos, 18 éves, du-
naszerdahelyi születésű, érdektelen vagyok, Szabó művésznéven, Szilassy
László Ernő collégám, őt és feleségét született Dominicza Mária Magdolnát
igen jól ismerem, a velük való gyakori érintkezés alapján közvetlen szemé-
lyes tapasztalathól tudom, hogy a nevezett házastársak Budapesten, XIV.
Ráskay Lea u. 78. szám alatt laktak utoljára együtt, ez évi február hó 29.
napján a nevezett házastársak közt a házastársi életközösség megszakadt az
által, hogy a férj indokoltan új lakásba költözködött a feleség azonban
oda őt nem követte, a feleség férjéhez azóta sem tért vissza, nevezettek
házasságából gyermek nem származott. Tanu e vallomása előtte felolvastat-
ván ő azt jóváhagyólag aláírta. Földesi Eva sk. Tanu e vallomására esküt
tett. - Szabó Árpád magyar királyi póstakiadó, budapesti II. Hadapród u.
15./ lakos, nyírcsászári születésű, 32 éves, testvére vagyok Szabó művész-
néven Szilassy László Ernőnek egyébként érdektelen a Pp. 299. §-ban foglal-
t közzététel közzélése után kijelentem, hogy vallani akarok; az említett
rokon kapcsolatból kifolyólag állandó érintkezésben voltam nevezett test-
véremmel és feleségével született Dominicza Mária Magdolnával így közvetle-
n személyes tapasztalathól tudom, hogy a nevezett házastársak Budapesten XIV
kerület Ráskay Lea utca 78. szám alatt laktak utoljára együtt; 1944. évi
február hó 29. napján a férj indokoltan lakást változtatott, a feleség meg
tagadta, hogy a férjét az új lakásba kövesse, így köztük a házassági élet-
közösség megszakadt és azóta sem állott helyre, nevezettek házasságából
gyermek nem származott. Tanu e vallomása előtte felolvastatván, ő azt jó-
váhagyólag aláírta. Szabó Árpád sk. Tanu e vallomására esküt tett. Erről a
fentnevezett megkereső félnek tanusítványt adtam. Felolvastatván jóváhagyó-
lag aláíratott. Kelt mint fent. Szabó Szilassy László Ernő sk. v. Fekete
László sk. kir. közjegyző. P.H. Erről ezt a 3 pengő bélyeggel sajátkezű
aláírásom al és hivatalos pecséttemmel ellátott tanusítványt a fentnevezett
megkereső félnek kiadtam. Kelt Budapesten az ezerkilencszáznegyvennegyedik
/:1944:/ évi október huszonharmadik /:23 :/ napján. dr. vitéz Fekete László
sk. kir. közjegyző P.H.

3

39381
1944
1944 NOV. 6.

L. R. L. L.

Nyári levelek

Félszemmel

LEVÉL EGY SZTÁRHOZ

Mikor beköszönt a nyár és az uborkaszazon, a filmszakmában is olvadnak a „nagy témák”. A szerkesztő ilyenkor előveszi jegyzőkönyvét és előbogarásza a témákat, melyeket a főszezon forgatógájában magának nyárra ellett. Ime a második:

Kedves Sztár!

Beszéljünk nyíltan: nekem — speciál nekem elegendő van Magából. Torkig vagyok a szeszélyeivel, a pózaival, a nagyképűségével, megszüntem továbbra is „falazni” a maga „nagyságának”, — meg kell végre mondanom, szűnjön meg „utólérhetetlen, felsőbbes és isteni” lenni — hiszen Maga is volt ember!

Hogy mitől lett sztár? Hát természetesen attól, hogy jó színész volt. Nagyon jó. De nagyon jó színész igen sok van — aki azért továbbra is emberi, sőt mégebben, igazabban ember maradt. Maga azonban sztár lett és most fenn trónol gögje uborkafáján és már legfeljebb csak „kinyilatkoztat”. Maga nem áll szóba a sajtóval, Maga nem fogadja a közönséges halandókat, Maga már csak súlyos százasokért, ezresekért hajlandó kinyitni a száját.

Részint a sajtó őszinte lelkesedése, részint a sajtó temperamentumosabb, virágosabb nyelvű, sziporkázóbb stílusú tagjainak az extázisig fokozott jelzői Magával lassan elhitették, hogy a Maga számára megszüntek létezni a többi rendes, dolgos emberek számára alkotott törvények és szabályok — Maga már régen megszüntette a „noblesse oblige” fogalmát, — Maga már réges-rég úgy képzeleli, hogy az egész világ úgy fog táncolni, ahogy maga füttyül — sőt füttyül rá.

Pedig volt idő, amikor Maga keservesen panaszkodott a társadalomra, a társadalmi előítéletekre és a „kasztszellem” ellen — amikor fájt Magának, hogy vannak gögös és kevély emberek, akik embertársaikkal nem úgy bánnak, mint hasonnemével... Kedves Sztár, nem veszi észre, hogy ma már amazoknál is sokkal magasabban hordja az orrát?

Hát kérem, higgye el: mindennek megvan a határa. Különösen manapság, amikor vannak sokkal fontosabb és érdekesebb dolgok, mint a Maga „spleenje”, a maga pózai.

Hogy a sajtó miért nem leplezi le Magát? Először is, valószínűleg kényelemszeretetből. Van fontosabb dolga is, nem veszi magának a fáradságot, hogy időt és tintát fordítson arra a munkára, hogy „leépítse” magát, inkább

unalomig írja a dicséreteket. Másodszor kicsit álszeméremből: restell önmagával ellentmondásba jutni. Megírta Magáról, hogy ilyen jó, amolyan nagyszerű, felséges, tündéri — mit mondjon hát? Leplezze le, hogy Maga kiállhatatlan, bévül üres és ő tévedett? Sokan inkább lenyelnek a tollukat, mintsem hogy eltűrjék, hogy ekkora következetlenséget olvashassanak a fejükre. Ezt a munkát rábízzák a szübbogárra — az az őrlést idővel úgyis elvégzi...

De van egy sokkal nyomatékosabb indokuk is: ők tisztelik a közönséget. Mondja, Maga nem veszi észre, hogy az „unalma”, a spleenje” tulajdonképpen a közönséget sérti, a közönségnek szól? Hát a sajtó igen gyakran csak azért nem rántja le magáról a leplet, mert gyengéd a közönség érzelmeivel szemben, mert nem akarja bántani a közönség „ideáljait”.

Pedig igen tisztelt Sztár, ha egy nap a sajtó majd vállalja ennek a következetlenségnek a vádját, akkor vége a Maga csillagászati számokban kifejezett gázsijának és vége a fellegekben való trónolásnak. Maga lehet újra jó színész, dolgos ember, sőt „agyonhajszolt”, de az ünneplésnek, a népszerűségnek azt az olimposzi magasztalást, amelyen máma jár, — el fogja veszíteni. Akkor majd nem mondaná hetvenhétszer, hogy „nem érdekel, mit írnak rólam”, nem készülnek majd interjúk „magáról — maga nélkül”, hanem szép csöndben békén hagyják.

Mert nézze kedves: hogy maga néha fáradt, sokat dolgozik és únja a beszédet, hogy lehetnek emberi gondjainak, azt én is belátom. Mindenki így van. De, hogy a sajtónak sem színtiszta „kéjmámor” Magáról írhatni, azt viszont lássa be Maga is. Hogy annak is megvan a maga fontosabb, érdekesebb témája, problémája, hogy a sajtó is lehet „fáradt és unott” ez is természetes.

Higgye el, hogy kölcsönösségen múlik minden — még a maga rangja is. Valamint mulandó minden — még a sztárság is.

Tehát, ajánlom, hogy revidiáljon. Legyen méltó és hasonló a „faragott képhez”, amelyet a közvélemény (a sajtó segítségével) alkotott magáról és nem bánom, járassunk továbbra is szembekötősdit. Vannak akiket a játék szórakoztat, örvendeztet — én nem vagyok játékrontó. Folytathatjuk — de végletek nélkül. Mert ellenkező esetben én is beállok a „bálványdöngetők szektájába” és vállalom a harcot — még Maga ellen is, igen tisztelt Sztár.

Sok üdvözléssel:
Szentpály Istvánné

Nyári levelek

Jélszemmel

MÉGEGYSZER A SZTÁRRÓL...

(VÁLASZ EGY MÉLTATLANKODÁSTÓL LÁNGOLÓ LEVÉLRE)

Igen tisztelt Uram!

Ön igen temperamentumosan — legalább olyan fulminánsan, mint ahogy én vádoltam — megvédett velem szemben egy művészt, akit én személyében a „sztárhoz“ intézett levélben nem is bántottam.

Illetve — ha olyan nagyon rá akar ön az elmondottakban arra az „egy“ művészre ismerni —, akkor csak annyiban, amennyi a mondanivalómból reá vonatkozhatott. Mert hogy vonatkozhatott, annak éppen az Ön védőbeszéde a bizonyítéka.

Mert miért nem értette Ön, kedves levélíró ezt a levelet (amelyet én általánosságban — sőt nem is kizárólag férfira, hanem ugyanolyan mértékben női sztárra, sőt sztárookra vonatkoztatva is írtam), más valakire — akivel szemben a vád leghalványabb árnyalata sem állhat fenn? Valószínűleg azért, mert abban a másvalakiben a sztárrallűröknek még a nyoma sem lelhető fel, míg azzal szemben, akit Ön védeni akart, zokszavaim úgylátszik mégis csak helytállóak.

Én ugyanis, mint már több ízben hangsúlyoztam, igen tisztelt nyájas úr — sohasem „egy valaki ellen“ szoktam kirohanásokat végezni, hanem általános bajok, vagy elharapódzni kívánczó anomáliák ellen próbálok küzdeni. És hogy a „sztárság“ abban a formában, amelyben én is utálok, Ön előtt sem lehet rokonszenves — ezt egy pillanatilag sem tartom kétségesnek.

„Qui s'excuse, s'accuse“ (aki mentegetődzik, az vádolja önmagát) — ezt a régi jó francia közmondást — magamra is vonatkoztatom: ha Önnek cikkem olvasása ekkora vádbeszéd elmondására adott okot és én úgy érzem, hogy ezzel szemben a magam álláspontját a nyilvánosság előtt tisztáznom kell, akkor úgy látszik bennem is volt a hiba. Talán nem beszéltem elég világosan, talán túl keveset mondtam... most hát bepótolom. Sztár, aki „isteni lényének hótól szikrázó csimborasszóján trónol, filmvilágunk egészen sajnos több van, mint amennyit el tudunk viselni.

A film hősei a nagyközönség szemében azt a szintet jellegzetesen viselik, amellyel szerepeik alapján a jóhiszemű

mozilátogató őket felruházza. Hősök, fogalommal magasztosult gáncsnélküli lovagok — eddig férfiakról volt szó —, vagy meghatóan kedvesek, tündérbájúak, nap-sugármosolyúak, meghatók (most művésznőink közül gondolok egy-kettőre) — a film vásznán. Az életben, a valóságban azonban egészen más a kép: tele vannak nyugösködéssel, követelődzéssel, a legképtelenebb „fáxnikkal“. Nem hajlandók X. vagy Y. kollegájukkal egy vásznon szerepelni, előírják, hogy csak ezzel a rendezővel, azzal a operátorral hajlandók filmet forgatni, de tragédia már az is, ha a „rossz profiljuk“ kerül a fotografus lencséje elé — az előzetes szereptudást viszont nem veszik ennyire halálosan komolyan. (Megint kérem, hogy akinek nem inge, ne vegye magára.)

Volt valamikor Pesten egy nagyon tehetséges naíva. Olyan csurgatott tömény volt a szeme pillantása, mint az aranyló méz, hangocskája csókólnivalóan puha és olyan szikrázóan tehetséges volt, hogy felfigyelt rá a nagyvilág. És a magyar közönség mégis elutálta, mert köztudomású volt róla, hogy a színpaloták mögött a legádázabb sárkányt is megszegényíti zabolátlan hisztériája, mártír mindenki, akinek dolga van körülötte — szóval kedvessége, édes mosolya, mind csak szemfényvesztés, amellyel becsapja a közönséget. Az emberek legalább is így tolmácsolták őt önmaguknak és nem a nagy színésznőt látták többé benne, hanem az álnok kis perszonát, aki rivaldafényben bárányos angyalka, az életben viszont bestia a hatodik hatványon. És ezért megbukott a magyar közönség előtt — végérvényesen, örökre.

Ezt a tanulságos mesécskét azoknak a „sztárjainknak“ mondtam el — okulás végett, akikről fenntebb beszélünk. A kétlakiságnak ezt az fajtáját nem lehet a végletekig úzni. Egy nap kinyílnak a szemek, felharsannak a panaszok és közfelkiáltással olyan alaposan vége a pünkösdi királyságnak, hogy csak úgy nyekken...

Hát ezekről volt szó a múlt héten, igen tisztelt uram, és sajnos ezt a kérdést ma is változatlanul ugyanilyennek látom.

Szentpály Istvánné

VAY ILUS — ÉVI
ÉS SZEREI ME BILICSI TIVADAR

ANYÁMASS

Még ma is vannak elpuhult, tunya férfiak, akik féltik magukat: állandóan vastag sállal járnak nyakuk körül, hogy — jaj! valami bajom ne legyen. Kényelemszerető emberek ezek és természetesen — boldogtalanok, hiszen állandó rettegésben élni, félni még a legenyhébb szellőtől is, ez nem valami boldogító érzés.

Ilyen ember Kátay Miklós is, az „Anyám-asszony katonája” című új katonavígjáték főhőse. Nagy vagyont: egy nagyvállalatot örökölt — és képzelt betegsége, elpuhultsága kihasználja környezetének, Mindenki becsapja, vállalat zsarnokoskodó cégvezetőjétől — kezdve a melegsztívű, de hangos Tóni szakácsnőig. Sőt még a hirtelen meglelt rokon, Bokros bácsi is terrorizálja őt.

De jön az új háború, és katonamundérba szállítják Kátay Miklóst. Vele együtt vonul

rájón

tévedésre és a helyzet most még kényelmetlenebb számára. mint azelőtt, hiszen az ezredes papa boldogan látja, hogy egy fess fiatalember virágot küld leányának. Hogy a kényes helyzetet megoldja, egyik karpaszományos-bajtársát, a jókedvű, kedves Kender Balázst mutatja be Zentay Évi kőnek és azt mondják, hogy Balázs küldte a virágot. A barát eleinte haragszik, hogy őt egy csúnya leánnyal hozták kapcsolatba, de hamarosan megismeri Éviké jellemét és rájön, hogy nem minden a szép külső, hogy csúnya leány is lehet nagyon szerető. Közben Miklós-nak is sikerül kiütni a nyeregből a vívóbajnok udvarlót, így hát mindenki boldog.

A katonaság közbén már átalakította Miklós jellemét. A puha fiúból kemény férfi lett és mikor a tisztii iskola elvégzése után szabadságot kap, a vállalatnál basászkodó Naményi cégvezető és Bokros bácsi üzelméről erőlyer kezzel rántja le a leplet és egy-kettő rendet teremt. Mindenki csodálkozik ezen, de kénytelenek tapasztalni, hogy a katonai fegyelen mennyire átalakította az ifjú gazdát. Csak Tóni szakácsnő örül őszintén a változásnak, mert most már az ő főztyét is szereti Miklós

ZONYKAT

**Mozik
világ**

ÁRA **40** FILL.

**PELSÓCZY IRÉN ÉS
SZILASSY LÁSZLÓ**

AZ „ANYAMASSZONY KATONAJA” CÍMŰ
OBJEKTIV-FILM FŐSZEREPLŐI

III. évfolyam 34. szám
1943. VIII. 25 — VIII. 31